

Semnal

Zbor deasupra cuibului de cuci

VIRGIL MUNTEANU

Andrei Kivu, rețineți acest nume, calcă regula dictată de mătușa Dolly și se bagă în vorba celor mari: voi criticii, spune el, după ce ascultase, copil cuminte, sporovăiala noastră, vreo patru-cinci împătiniți ai fenomenului teatrului, voi, criticii sinteți ca niște cuci!

Au urmat represaliile. Andrei Kivu a fost expulzat din cercul nostru și trimis să exerseze la violoncel. După părerea mea, Andrei Kivu a primit pedeapsa maximă, echivalentă cu munca silnică. Violoncelul nu e un instrument, e o ființă vie, care, tratată neîndeminatic, scoate niște țipete jalnice, ca un pinguin orfan, silit să facă dușuri fierbinți. Singura care știe să-l domesticească (vorbesc de violoncel, nu de Andrei) e mătușa Dolly. Dar, asta e altă poveste. Am să v-o spun altă dată. Mătușa Dolly știe să domesticească orice lighioană.

Andrei pleacă fredonând „amărit ca mine nu-i...” și, peste câteva clipe, în tăcerea care se lăsase, răsunară vaietele jalnice ale pinguinului torturat.

Andrei Kivu este fratele mai mare al lui Ionuț Kivu, realizare de seamă a criticilor Luminița Varolomei și Dinu Kivu; întâlnind pentru prima oară în viață un berbec, i-a spus politicos „bonjour, oaié!”. Avea doi anișori. Ionuț, nu Dinu Kivu. Dar și asta e altă poveste. După părerea mea, Andrei Kivu, care, hotărât, nu iubește pinguinii și-i tratează cu deosebită cruzime, este extrem de inteligent și dacă el a spus despre noi că sintem niște cuci,

n-a spus-o degeaba. Re-marca lui fusese făcută după ce ascultase atent conversația noastră, a celor patru-cinci cuci, pardon, critici, reuniți spontan să bem ape minerale.

Intimplarea cu Andrei a rupt firul conversației noastre. Era o conversație foarte animată, care se învîrtea de vreo câteva ore în jurul unui pseudonim: Myosotis. Toți erau de părere că Myosotis ne caută nod în papură, se agață de fleacuri, de mici scâpări din goana condeiiului, de formulări, e drept, nu prea fericite, din cronicile noastre, dar neesențiale, de chestiuni minore. Toți am fost de acord că Myosotis scapă sau, mai grav, ocolește problemele de fond, adevăratele probleme ale criticii teatrale, și că sub masca de cronicar al cronicii teatrale se ascunde chipul neprietenos al unui denigrator fără scrupule. Cu cât nivelul apelor minore scădea, cu atât creștea îndreptățita și unanima noastră indignare. Eram hotărâți să-i dăm o ripostă fermă, să-i puricăm articolele, demonstrând nu numai netemeinicia afirmațiilor sale, ci și reaucredința. În acest punct al conversației intervenise Andrei.

De ce ne-a făcut cuci, domnule? izbucni Mircea, sau Dinu, sau eu, nu mai știu. Și, profitând de faptul că Luminița plecase să-l adoarmă pe Ionuț, iar mătușa Dolly ieșise cu Năsuc (o vietate insuportabilă care ar trebui, după părerea mea, ferecată în lanțuri), l-am chemat pe Andrei să se explice: pentru ce ne-ai făcut cuci, domnule? Ce știi dumneata despre cuci, băiețică? Și

Andrei explică: după cum știți, cucii sînt niște păsărele singuratiche, de unele și expresia „singur-cuc”. Ați văzut vreodată un stol de cuci? Așa ceva nu există. Cucilor, păsărele foarte egoiste, le lipsește simțul solidarității. Cucii nu se pot domestici și cred că nici nu merită. Cucii sînt foarte egoiști. Dealtfel, este singura pasăre care, dacă vrea să cînte, cîntă despre sine: cu-cu! Madam cuc își depune oul în cuibul altor păsărele, trăiește, așadar, din munca altora. Puilul de cuc, departe de a fi trist, cum greșit spune cîntecul, crește în cuib străin, hrînindu-se pe seama fraților lui vitregi și, cînd crește mare, îi aruncă pe ceilalți pui din cuib. S-au văzut cazuri. Cucii sînt și foarte iritabili. Le place să dea țircoale cuibușoarelor altor păsărele, dar cum se apropie cineva de ei, fac scandal.

Și ce-i cu asta? întrebă, nedumerit, Mircea, sau Dinu, sau eu, nu mai știu.

Voi sinteți critici, continuă Andrei să explice. Voi îi criticați pe alții și aveți pretenția ca nimeni să nu se supere. Cum vă critică cineva pe voi, cum: vă sare țandăra. Sinteți critici, dar nu autocritici.

Vrei să spui că stăm în cuibușorul nostru și, cum zboară cineva în preajma noastră și ne observă, cum ne zbîrlim? Comparația mi se pare foarte departe de a fi exactă, spune Mircea, sau Dinu, sau eu, nu mai știu.

Sigur că nu e exactă. Cucii nu-și fac niciodată cuib, nu știți?, încheie suav Andrei.